SCR సర్వోన్నత న్యాయస్థాన నివేదికలు 558

1953
డిసెంబర్, 11

పశ్చిమ బెంగాల్ రాష్ట్రం

వర్సెస్

శ్రీమతి బేలా బెనర్జీ మరియు ఇతరులు

[పతంజలి శాస్త్రి, ప్రధాన న్యాయమూర్తి, మెహర్ చంద్ మహాజన్, ఎస్. ఆర్. దాస్, గులాం హసన్ మరియు జగన్నాధదాస్, న్యాయమూర్తులు]

పశ్చిమ బెంగాల్ భూమి అభివృద్ధి మరియు ప్రణాళిక (ల్యాండ్ డెవలప్‌మెంట్ అండ్ ప్లానింగ్) చట్టం,1948(పశ్చిమ బెంగాల్ చట్టం XXI/1948)– సెక్షన్ 8 యొక్క నిబంధనలు – (i)సెక్షన్ 6 ప్రకారము ప్రకటన – నిశ్చయాత్మక సాక్ష్యం – భూమి – సంబందిత విషయ ప్రకటన ప్రజా ప్రయోజనం కోసం – (ii) చట్టం కింద సేకరించిన భూమి పరిహారం డిసెంబర్ 31, 1946 నాటి భూమి మార్కెట్ విలువని మించకూడదు – రాజ్యాంగానికి వ్యతిరేకము మరియు చెల్లదు – భారత రాజ్యాంగం, అధికరణ (ఆర్టికల్) 31(2).

పశ్చిమ బెంగాల్ భూమి అభివృద్ధి మరియు ప్రణాళిక (ల్యాండ్ డెవలప్‌మెంట్ అండ్ ప్లానింగ్) చట్టం, 1948, ప్రధానంగా వలసదారుల పరిష్కారం కోసం ఆమోదించబడింది , పశ్చిమ బెంగాల్‌లోకి మత కలహాల కారణంగా తూర్పు బెంగాల్ నుండి వలస వచ్చిన వారి కోసం పైన పేర్కొన్న ప్రయోజనంతో సహా ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం భూమిని స్వాధీనం చేసుకోవడం మరియు అభివృద్ధి కోసం జారీచేసినది.

1948 పశ్చిమ బెంగాల్ చట్టం XXIలోని సెక్షన్ 8 యొక్క నిబంధనలు ప్రకారము డిసెంబర్ 31, 1946 నాటి భూమి మార్కెట్ విలువను మించకుండా పరిహారం మొత్తాన్ని నిర్ణయించి సేకరణ చేయడం యొక్క ఉద్దేశ్యం, ప్రజా ప్రయోజనానికి సంబందించినది అనే ప్రకటన చేయుడము రాజ్యాంగ విరుద్ధమైనది మరియు చెల్లనిది.

(i) రాజ్యాంగంలోని అధికరణ 31(2) ప్రకారం సేకరణ యొక్క అవసరమైన పరిస్థితి లో ప్రజా ప్రయోజనం యొక్క ఉనికి రూపొందించబడి వాస్తవంగా అటువంటి ప్రయోజనము యొక్క ఉనికి నిష్పాక్షికంగా రూఢి కాబడాలి;

(ii) వాస్తవంగా సవాలు చేయబడిన చట్టం అనేది శాశ్వత చట్టం మరియు అది అమల్లోకి వచ్చిన చాలా సంవత్సరాల తరువాత కూడా దాని కింద భూములను సేకరించ వచ్చును . భూమి సేకరించే సమయములో విలువను పరిగణించకుండా 1946 డిసెంబరు 31 నాటి మార్కెట్ విలువను మించకుండా పరిహారం పై పరిమితి [సీలింగ్] నిర్ణయించడము ఏకపక్షం మరియు రాజ్యాంగ ఆర్టికల్ 31(2) భావానికి, స్ఫూర్తిని తీరుస్తున్నదిగా పరిగణించబడదు.

(iii) ఆర్టికల్ 31(6) అందించినట్లు రాష్ట్రపతి ద్వారా ధృవీకరింపబడనందున అధికరణ 31(2) యొక్క ప్రభావము నుండి చట్టం, ఆర్టికల్ 31(5) ద్వారా కాపాడబడలేదు

తదుపరి పేర్కొనబడినది ఏమనగా ఏడవ షెడ్యూల్ లోని జాబితా III యొక్క ఎంట్రీ నం. 42 ప్రకారం భూమి స్వాధీనం చేసుకున్న ఆస్తి యజమానికి పరిహారం ఇవ్వవలసిన మొత్తం నిర్దేశించే విచక్షణా శక్తి నిర్ణయాన్ని శాసనవ్యవస్థకు అందిస్తుంది , అధికరణ (ఆర్టికల్) 31(2) ప్రకారం చెల్లించవలసినది తప్పనిసరిగా "పరిహారం" అయి ఉండి , యజమాని ఏమి కోల్పోయాడు , అంటే దానికి సమానమైనది అయిఉండాలి. అటువంటి పరిహార నిర్ధారణ అన్ని విషయాలను పరిగణన లోకి తీసుకొనడమైనదా, విస్మరించ వలసిన విషయాలు విస్మరించబడినవా అనే అంశం కోర్టులు న్యాయనిర్ణయం చేయవలసినవి.

తీర్పు:

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెం. 123/1952.

22 మార్చి , 1951 తేదీ , కలకత్తాలోని హైకోర్ట్ ఆఫ్ జ్యుడికేచర్ గౌరవ న్యాయమూర్తులు (హ్యారీస్, ప్రధాన న్యాయమూర్తి మరియు బెనర్జీ , న్యాయమూర్తి), జడ్జిమెంట్ మరియు ఆర్డర్‌కి వ్యతిరేకంగా అప్పీల్ , రిఫరెన్స్ నంబర్ 2/1951 లో సివిల్ రూల్స్ నంబర్ 20 మరియు 21/1950లో.

1953. డిసెంబర్ 11. కోర్టు తీర్పును అందించినవారు –

పతంజలి శాస్త్రి, ప్రధాన న్యాయమూర్తి– ఇది పశ్చిమ బెంగాల్ ల్యాండ్ డెవలప్‌మెంట్ అండ్ ప్లానింగ్ యాక్ట్ , 1948లోని కొన్ని నిబంధనలను రాజ్యాంగ విరుద్ధమైనవి మరియు చెల్లనివి అని ప్రకటిస్తూ కలకత్తాలోని హైకోర్టు ఆఫ్ జ్యుడికేచర్ యొక్క తీర్పు నుండి వెలువడిన అప్పీల్ , (ఇకపై "సవాలు చేయబడిన చట్టం").

ప్రస్తుత చట్టం 1948 అక్టోబరు 1 న ప్రధానముగా తూర్పు బెంగాల్‌లో మతపరమైన ఒడిదుడుకుల కారణంగా పశ్చిమ బెంగాల్ ప్రాంతము (ప్రావిన్స్)లోకి వలస వచ్చిన వలసదారుల స్థిరనివాసం కోసం మరియు పైన పేర్కొన్న ప్రయోజనంతో సహా ప్రజా ప్రయోజనలకోసం భూమిని స్వాధీనం మరియు అభివృద్ధి చేసుకోవడము కోసం జారీచేయబడినది. పశ్చిమ బెంగాల్ సెటిల్‌మెంట్ కనుంగో కో–ఆపరేటివ్ క్రెడిట్ సొసైటీ లిమిటెడ్ అని పిలువబడే ఒక రిజిస్టర్డ్ సొసైటీ , ఇక్కడ ప్రతివాది నంబర్ 4, అభివృద్ధి పథకాన్ని చేపట్టడానికి అధికారం కలిగి ఉంది మరియు ఇక్కడ అప్పీలుదారు అయిన పశ్చిమ బెంగాల్ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం , సేకరణ చేసి , నిర్దిష్టంగా చేసిన సేకరణ యొక్క అంచనా వ్యయం చెల్లింపుపై అభివృద్ధి పథకం ప్రయోజనాల కోసం సొసైటీకి భూములు ఒప్పచెప్పినది. జూలై 28, 1950న, ప్రతివాదులు 1 నుండి 3 వరకు , ఈ విధంగా స్వాధీనం చేసుకున్న భూముల యజమానులు, అలీపూర్, జిల్లా 24– పరగణాస్‌లోని సబార్డినేట్ జడ్జి , II కోర్టులో , సంఘానికి వ్యతిరేకంగా డిక్లరేషన్ కోసం దావా వేశారు. ఈ చట్టం రాజ్యాంగానికి విరుద్ధమని మరియు పైన పేర్కొన్న స్వాధీనానికి సంబంధించిన అన్ని ప్రక్రియలు కూడా చెల్లనివి , మరియు ఎటువంటి ప్రభావం మరియు ఇతర పర్యవసానమైన ఉపశమనాలు ఉండవు అని ఆ తర్వాత పశ్చిమ బెంగాల్ రాష్ట్రాన్ని ప్రతివాదిగా చేర్చారు. దావాలో రాజ్యాంగం యొక్క వివరణకు సంబంధించిన ప్రశ్నలు ఉన్నందున 1 నుండి 3 వరకు ప్రతివాదులు కూడా దావాను ఉపసంహరించుకోవడానికి మరియు రాజ్యాంగ ప్రశ్న ను నిర్ణయించడానికి రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 228 ప్రకారం హైకోర్టును ఆశ్రయించారు. దావా తదనుగుణంగా హైకోర్టుకు బదిలీ చేయబడింది మరియు ఈ విషయాన్ని డివిజన్ బెంచ్ (గౌరవ న్యాయమూర్తులు ట్రెవర్ హ్యారీస్ , ప్రధాన న్యాయమూర్తి మరియు బెనర్జీ , న్యాయమూర్తి) విచారించింది, వారు తమ తుది తీర్పు ద్వారా సెక్షన్ 8 లో ఉన్న రెండు నిబంధనల మినహా , మొత్తంగా సవాలు చేయబడిన చట్టం రాజ్యాంగ విరుద్ధం కాదని లేదా చెల్లనిది కాదని పేర్కొంటూ , ఇక్కడ మెటీరియల్ అయినంతవరకు సంబంధింత సెక్షన్ ఈ క్రింది విధంగా నడుస్తుంది:-

" సెక్షన్ 6 క్రింద ఒక ప్రకటన అనేది ఒక ప్రజా ప్రయోజనం కోసం భూమి అవసరమని చేయబడిన నిశ్చయా త్మక సాక్ష్యం మరియు , – అటువంటి ప్రకటన చేసిన తర్వాత , ప్రాంతీయ ప్రభుత్వం భూసేకరణ చట్టం 1894, (ఇకపై ఈ సెక్షన్‌లో చెప్పిన చట్టంగా సూచిస్తారు) యొక్క నిబంధనలను కింద భూమిని స్వాధీనం చేసుకోవచ్చు అనే నిబంధనలు అప్పటి వరకు వర్తిస్తాయి:

అయితే ఏర్పరచబడిన –

(బి) ఈ చట్టాన్ని అనుసరించి సేకరించిన భూమికి పరిహారం మొత్తాన్ని నిర్ణయించడంలో పేర్కొన్న చట్టంలోని సెక్షన్ 23 లోని సబ్–సెక్షన్ (1) మొదటి క్లాజ్‌లో సూచించిన మార్కెట్ విలువ మార్కెట్ విలువగా పరిగణించబడుతుంది. కింది షరతులకు లోబడి భూమిని చేర్చబడిన నోటిఫైడ్ ప్రాంతం కోసం సెక్షన్ 4 లోని సబ్–సెక్షన్ (1) కింద నోటిఫికేషన్ ప్రచురించబడిన తేదీన భూమి, అంటే–

అటువంటి మార్కెట్ విలువ డిసెంబరు 3, 1946 నాడు ఆ భూమి యొక్క మార్కెట్ విలువ కంటే ఎక్కువ మొత్తంలో ఉంటే , ఆ భూమి వాస్తవంగా ప్రచురించబడిన తేదీలో ఉన్న రాష్ట్రంలో ఆ తేదీలో ఉందని ఊహిస్తూ పేర్కొన్న నోటిఫికేషన్‌లో , అటువంటి అదనపు మొత్తం పరిగణనలోకి తీసుకోబడదు. "

1946 డిసెంబరు 31న భూమి మార్కెట్ విలువను మించకుండా ఉండేందుకుగానూ , స్వాధీనం చేసుకున్న ఉద్దేశ్యం యొక్క ప్రజా స్వభావాన్ని మరియు పరిహార మొత్తం పరిమితిని నిర్ధారిస్తూ ప్రభుత్వం యొక్క ప్రకటనను నిర్ధారిస్తుంది అనుట రాజ్యాంగవిరుద్ధం మరియు చెల్లనిది.

అప్పీలుదారు తరపున హాజరైన అటార్నీ–జనరల్ , ఆర్టికల్ 31(2) ఒక ప్రజా ప్రయోజనం యొక్క ఉనికిని భూసేకరణకు అవసరమైన షరతుగా మార్చినందున , అటువంటి ప్రయోజనం యొక్క ఉనికిని నిష్పాక్షికంగా మరియు సెక్షన్ 8 లోని నిబంధనను ఏర్పాటు చేయాలని స్వాధీన ప్రయోజనం యొక్క స్వభావానికి సంబంధించిన ప్రభుత్వ ప్రకటన యొక్క నిశ్చయతకు సంబంధించినది రాజ్యాంగ విరుద్ధమని భావించాలి , అయితే రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 31(5) ద్వారా ఈ నిబంధన సేవ్ చేయబడిందని అతను స్వచ్ఛత తో అంగీకరిస్తూ , "క్లాజ్ (2) ప్రకారం క్లాజ్ (6) యొక్క నిబంధనలు వర్తించే చట్టం కాకుండా ప్రస్తుతం ఉన్న ఏదైనా చట్టం ను క్లాజ్ [6] ప్రభావితం చేస్తుంది అని క్లాజ్ [6] వర్తిస్తుందని వాదించెను. .... " క్లాజ్ (6) ఇలా చదువబడుతుంది:

"రాజ్యాంగం అమలు చేయటకు పద్దెనిమిది నెలలకు మించకుండా రూపొందించిన రాష్ట్రం యొక్క ఏదైనా చట్టం అటువంటి రాజ్యాంగ అమలుకి మూడు నెలలలోపు రాష్ట్రపతికి అతని ధృవీకరణ కొరకు సమర్పించవలెను ; మరియు, ఆ తర్వాత , రాష్ట్రపతి బహిరంగ ప్రకటన ద్వారా ధృవీకరించినట్లయితే, ఈ అధికరణ లోని క్లాజ్ (2) లోని నిబంధనలకు విరుద్ధముగా ఉన్న కారణంగా అని కానీ లేదా భారత ప్రభుత్వ చట్టం , 1935లోని సెక్షన్ 299లోని సబ్-సెక్షన్ (2) నిబంధనలకు విరుద్ధంగా ఉన్నది అని కానీ ఏ కోర్టులోను ప్రశ్నించబడదు."

రాజ్యాంగం అమలు చేయుటకు ముందు 18 నెలలలోపు సవాలు చేయబడిన చట్టం ఆమోదించబడిందని; మరియు ధృవీకరణ కోసం రాష్ట్రపతికి సమర్పించబడలేదని, ఇది క్లాజ్ (6)లోని నిబంధనలు వర్తించని చట్టం అని వాదించబడింది మరియు అందువలన ఇప్పటికే ఉన్న చట్టంగా , ఆ అధికరణ (ఆర్టికల్) లోని క్లాజ్ (2) ద్వారా సవాలు చేయబడిన చట్టం ప్రభావితం కాలేదు అని వాదించిరి. అట్టి వాదన స్పష్టంగా అర్థరహితమైనది. అధికరణ (ఆర్టికల్) 31(6) రాజ్యాంగం అమలుచేయుటకు 18 నెలలలోపు రూపొందించబడిన రాష్ట్ర చట్టాలను రక్షించడానికి ఉద్దేశించబడింది, అదియునూ రాష్ట్రపతిచే ధృవీకరించబడితే ; ఆర్టికల్ 31(5) వలన 18 నెలల కంటే ముందు ఆమోదించబడిన అన్ని చట్టాలను రక్షిస్తుంది. రాజ్యాంగంలోని రెండు క్లాజులను కలిపి చదివితే , ప్రస్తుతమున్న చట్టం జనవరి 26, 1950కి ముందు 18 నెలలలోపు ఆమోదించబడినాదై, దానిని రాష్ట్రపతి ధృవీకరణ కోసం రాజ్యాంగ అమలు తేదీ నుండి మూడు నెలల్లోగా సమర్పించి , అతనిచే ధృవీకరించబడినట్లయితే తప్ప , రక్షింప [సేవ్] చేయబడదని స్పష్టమవుతుంది. . ఈ వాదన ఆమోదించబడితే, ఆర్టికల్ 31(6)ని అవసరం లేనిదిగా అర్థంలేనిదిగా తగ్గిస్తుంది .

అప్పీల్‌లోని ఏకైక తీవ్రమైన వివాదం డిసెంబర్ 31, 1946న భూమి యొక్క మార్కెట్ విలువను మించకుండా ఉండేలా చెల్లించాల్సిన పరిహారాన్ని పరిమితం చేసే నిబంధన [సెక్షన్ 8] లోని (బి)లోని "షరతు" యొక్క రాజ్యాంగబద్ధత చుట్టూ కేంద్రీకృతమై ఉంది. అటార్నీ-జనరల్, "పరిహారం" అనే పదానికి పూర్తి మరియు న్యాయమైన డబ్బు సమానమైనదని అర్థం అని అంగీకరిస్తూ, ఏడవ షెడ్యూల్‌లోని జాబితా III లోని ఎంట్రీ నెం. 42తో ఆర్టికల్ 31(2) చదివిన సందర్భంలో, ఈ పదం విలువలో సమానత్వాన్ని దిగుమతి చేసుకునే దృఢమైన అర్థంలో

ఉపయోగించబడుతుంది, అయితే యజమానికి కలిగిన నష్టానికి సరైన నష్టపరిహారం భరోసా అని చట్టసభ భావించే దాని గురించి ప్రస్తావించబడింది. ఆర్టికల్ 31(2) ఏమని వివరిస్తుంది అంటే:

ఎలాంటి చర , స్థిర ఆస్తి అయినా , లేదా ఏదైనా కంపెనీ యాజమాన్యంలో ఏదైనా ఆసక్తితో సహా, ఏదైనా వాణిజ్య లేదా పారిశ్రామిక సంస్థలో, అటువంటి స్వాధీన సముపార్జనను తీసుకోవడానికి అధికారం ఇచ్చే చట్టం ప్రకారం ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం మినహా తీసుకోబడదు లేదా పొందకూడదు, చట్టం ద్వారా స్వాధీనం చేసుకున్న లేదా ఆర్జించిన ఆస్తికి పరిహారం అందించి , పరిహారం మొత్తాన్ని నిర్దేశిస్తే లేదా పరిహారం నిర్ణయించి ఇవ్వాల్సిన సూత్రాలను నిర్దేశిస్తే తప్ప

మరియు జాబితా III లోని ఎంట్రీ 42 ఈ విధంగా చదవబడుతుంది;

యూనియన్ లేదా రాష్ట్రం లేదా మరేదైనా ప్రజా ప్రయోజనాల కోసం సేకరించిన లేదా అభ్యర్థించిన ఆస్తికి పరిహారం నిర్ణయించబడే సూత్రాలను చదువుతుంది మరియు అటువంటి పరిహారం యొక్క రూపం మరియు ఇచ్చు విధానం తెలుపుతుంది.

ఎంట్రీ 42లోని "పరిహారం" అనే పదానికి పూర్తి నగదు సమానం అని అర్థం కాదని వాదించబడింది, అప్పుడు పరిహారం నిర్ణయించాల్సిన సూత్రాలను మరియు రూపం మరియు అటువంటి పరిహారం యొక్క పద్ధతిని నిర్దేశించే అధికారం శాసనసభకు ఇవ్వబడింది అనుట లేనిపోనిదిగా మిగిలిపోతుంది. మరోప్రక్క , "ఇవ్వవలసిన" పరిహారం సూత్రాలపై నిర్ణయించబడిన "అటువంటి పరిహారం" మాత్రమే అని ఎంట్రీ చూపించింది. అధికార వినియోగంలో రూపొందించబడిన చట్టం ద్వారా నిర్దేశించబడింది మరియు ఆర్టికల్ 31(2) లో ఉపయోగించిన ముగింపు పదాలనే రాజ్యాంగంలోని ఎంట్రీ లో ఉన్నట్లే , నష్టపరిహారం యొక్క కొలతను నిర్ణయించడంలో శాసన విచక్షణకు అవకాశం ఉందని పేర్కొన్నారు.

మేము ఈ అభిప్రాయంతో ఏకీభవించలేకపోతున్నాము. స్వాధీనం చేసుకున్న ఆస్తి కోసం యజమానికి ఇవ్వాల్సిన మొత్తాన్ని నిర్ణయించే సూత్రాలను నిర్దేశించే విచక్షణా అధికారం శాసనసభకు ఇవ్వబడినది నిజమే అయినప్పటికీ , అటువంటి సూత్రాలు చెల్లించవలసినదిగా నిర్ణయించబడినది తప్పనిసరిగా పరిహారంగా ఉండాలి , అంటే, యజమాని కోల్పోయిన దానికి సమానంగా వుండాలి. తన ఆస్తి నుండి తొలగించబడిన యజమాని యొక్క పూర్తి నష్టపరిహారం యొక్క ఈ ప్రాథమిక ఆవశ్యకత యొక్క పరిమితుల్లో , చెల్లించవలసిన మొత్తాన్ని నిర్ణయించడానికి ఏ సూత్రాలు

మార్గనిర్దేశం చేయాలనే దానిపై శాసనపరమైన తీర్పును స్వేచ్ఛగా ఉపయోగించ టానికి రాజ్యాంగం అనుమతిస్తుంది. అటువంటి సూత్రాలు స్వాధీనం చేసుకున్న ఆస్తి యొక్క నిజమైన విలువను రూపొందించే అన్ని అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకుంటాయా మరియు విస్మరించాల్సిన విషయాలను మినహాయించాలా అనేది న్యాయస్థానం ద్వారా తీర్పు ఇవ్వవలసిన న్యాయపరమైన అంశం. ఇది నిజానికి వివాదాస్పదం కాలేదు.

ఆస్తిని నిర్బంధ సేకరణ నిబంధనలు శాసన విధానానికి మరియు తీర్పుకు సంబంధించినవి అని అభిప్రాయం వ్యక్తం చేయబడిన కొన్ని ఆస్ట్రేలియన్ కేసుల గురించి ప్రస్తావించబడింది. అమెరికన్ రాజ్యాంగం యొక్క ఐదవ సవరణలో మరియు సెక్షన్ 51 (xxxi) లో "పరిహారం"కి బదులుగా "కేవలం న్యాయబద్ధ నియమాలు" అనే పదాలను 'నష్టపరిహారం' అని ఉపయోగించడం లేకుండా ప్రైవేట్ ఆస్తిని కోల్పోవడానికి సంబంధించి ఎటువంటి రాజ్యాంగ నిషేధం లేకపోవడంపై నిర్ణయాలు ఉన్నా, కామన్వెల్త్ రాజ్యాంగం యొక్క "ఏదైనా రాష్ట్రం లేదా వ్యక్తి నుండి కేవలం నిబంధనలపై ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకోవడం.........."కి సంబంధించి చట్టాలను రూపొందించడానికి పార్లమెంటుకు అధికారాన్ని అందించింది (cf. **గ్రేస్ బ్రదర్స్ పార్టీ లిమిటెడ్. వర్సెస్ కామన్ వెల్త్** 72 C.L.R. 269) ఆ నిర్ణయాలు, ఇక్కడ అప్పీలుదారుకు ఎటువంటి సహాయం చేయవు.

ఇప్పుడు సవాలుచేయబడిన చట్టం కింద పరిహారంకి సంబంధించిన నిబంధనలకు వెళితే , సెక్షన్ 8 లోని ప్రొవిసో లోని చివరి భాగం డిసెంబర్ 31, 1946 నాటి భూమి మార్కెట్ విలువను మించకుండా పరిహారం మొత్తాన్ని పరిమితం చేసింది భూమిని ఎప్పుడు స్వాధీనం చేసుకున్నప్పటికీ. సవాలు చేయబడిన చట్టం శాశ్వతమైన చట్టం మరియు అది అమలులోకి వచ్చిన చాలా సంవత్సరాల తర్వాత దాని క్రింద భూములు సేకరించబడవచ్చని పరిగణనలోకి తీసుకుంటే , డిసెంబర్ 31,1946న మార్కెట్ విలువను పరిహార ంపై సీలింగ్‌గా నిర్ణయించారు. స్వాధీన సమయంలో భూమి యొక్క విలువ ఏకపక్షంగా ఉంటుంది మరియు ఆర్టికల్ 31 (2) యొక్క ఆవశ్యకతతో పదాల మరియు స్ఫూర్తితో తగిన సమ్మతిగా పరిగణించబడదు. విలువ నిర్ధారణ కోసం పూర్వ తేదీని నిర్ణయించడం, నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో , రాజ్యాంగపరమైన అవసరాన్ని ఉల్లంఘించకపోవచ్చు , ఉదాహరణకు, ప్రతిపాదిత కొనుగోలు పథకం ప్రారంభించబడక ముందే తెలిసినప్పుడు దాని కింద పొందే ప్రయోజనాలు వలన ధరలు గణనీయంగా పెరిగే అవకాశం ఉంది , కానీ భూమిని స్వాధీనం చేసుకున్నప్పుడు దాని విలువతో సంబంధం లేని పూర్వ తేదీని నిర్ణయించడం , చాలా సంవత్సరాల

తరువాత, ఏకపక్షంగా పరిగణించబడక మానదు. గౌరవ న్యాయమూర్తులు యుద్ధ ం ముగిసినప్పటి నుండి, ముఖ్యంగా కలకత్తా చుట్టుపక్కల , భూములవిలువ గణనీయంగా పెరిగిందని మరియు పారిశ్రామికీకరణ వేగం పెరిగినప్పుడు విలువ ఇంకా చాలా గణనీయంగా పెరుగుతుందని అందరికీ తెలిసిన విషయమే అని వ్యాఖ్యానించినారు. నష్టపరిహారాన్ని నిర్ణయించే సూత్రం ఏదైనా యజమానికి ఈ ప్రయోజనం [ఇంక్రిమెంట్] విలువను తిరస్కరించడం వలన స్వాధీనం చేసుకున్న భూమికి నిజమైన సమానమైన పరిహారం నిర్ధారించడం సాధ్యం కాదు.

తదనుగుణంగా , సవాలు చేయబడిన చట్టం లో డిసెంబర్ 31, 1946నాటి మార్కెట్ విలువను నిర్ణయించే సెక్షన్ 8 లోని ప్రొవిసో (బి) ఆర్టికల్ 31 (2) లోని నిబంధనలకు వ్యతిరేకంగా ఉండి ఉల్లంఘిస్తుందని మేము భావిస్తున్నాము మరియు రాజ్యాంగ విరుద్ధం మరియు చెల్లనిది. అప్పీల్ ఖర్చులతో తిరస్కరించబడింది.

అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.

అప్పీలుదారు తరపు ఏజెంట్: పి. కె. బోస్

ప్రతివాదులు నంబర్ 1, 2 మరియు 3 తరపు ఏజెంట్: యెస్ . సి. బెనర్జీ

మధ్యవర్తి తరపు ఏజెంట్: జి. హెచ్. రాజాధ్యక్ష